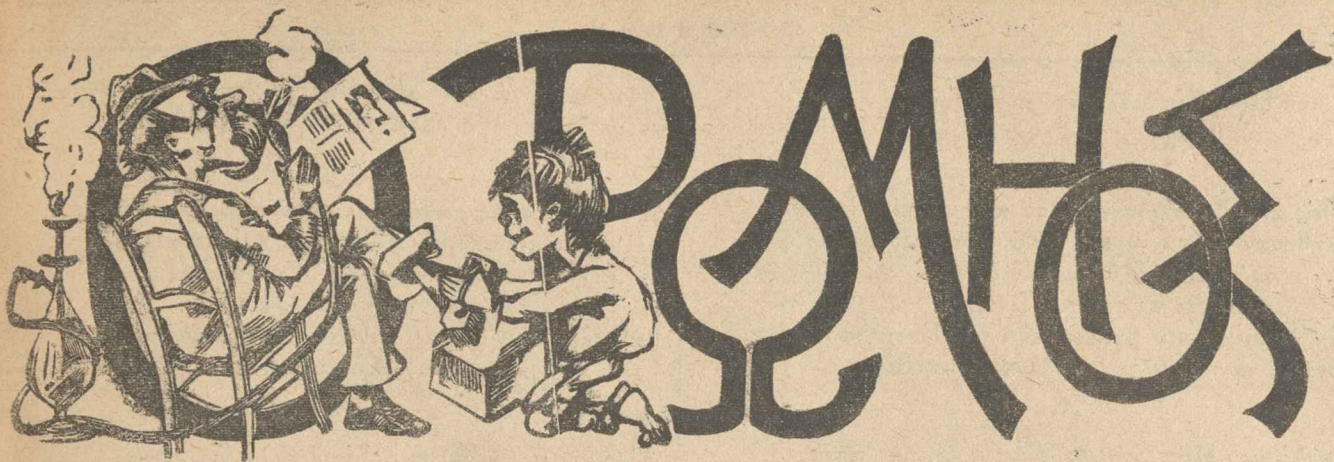

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ὅ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Μαρτίου ἐνδεκάτη,
γαυριοῦν οἱ Κορδονάτοι.

Ποῦντος πεντακόσα τρία
κι' ἐκλογὴ σαχλὴ καὶ κρύα.

**Οἱ τοῦ κράτους 'Οδοιπόροι
μὲ βαγόνια καὶ βαπόρι.**

(Ὁ Περικλῆς κι' ὁ Φασουλῆς μὲ ράσ' ἀσκητικὰ
συνομιλοῦν περίλυποι ὀλίγον τραγικά.)

Π. — Ποῦ τρέχουν οἱ Διόσκουροι τοῦ κράτους 'Οδοιπόροι
κι' οἱ δὴ ὁ μας λιμαδόροι;

Φ. — Τὰς 'Επαρχίας κατ' αὐτὰς ἐπήρανε παγὰνα
καὶ τρέφουν ὅλους τοὺς πιστοὺς μὲ τούρανοῦ τὸ μάννα.

Π. — Ὁ μέγας νοῦς ἀκίνητος καὶ στάσιμος δὲν μένει
καὶ γὰρ κουβέντα φαίνεται κι' οἱ δὴ ὁ φαρμακωμένοι.

Φ. — Τί θέλεις; φρίκην μ' ἔφεραν τὰ σοβαρά των βλέμματα,
τὰ σοβαρά των πρόσωπα, τὰ σοβαρά των ψέμματα,
καὶ τῆς σοφῆς καὶ σοβαρᾶς φαλάκρας των αἱ τρίχες...
καὶ σὺ νομίζω μετ' αὐτῶν συνομιλίαν εἶχες.

Π. — Τὸν ἕνα πρὸς τὴν Τρίπολιν τὸν εἶδα νὰ πηγαίνει
καὶ τῶν πιστῶν Ἀρχάδων του νὰ προσφωνῇ τὰ πλήθη,
ὁ δ' ἄλλος ὁ περίφροντις 'στὸ Μεσολόγγι μένει
καὶ μὲ τὴν ρητορείαν του παθαίνονται κι' οἱ λίθοι.

Κι' οἱ δὴ ὅσων κούρκοι φαίνονται ρητορικὴ γεμάτοι...

Φ. — Ἀκούω κρότον... ἔρχονται... μᾶς πλησιάζουν... νάτοι.

(Καθβάλα ὁ Τρικούπης σ' ἕνα χρυσὸ μοσχάρι
σιμόνει πρὸς τοὺς δύο καὶ μόνος του παρλάρει.)

Τρι. — Βλέπεις τοῦτον μου τὸν μόσχον τὸν ποζάτον καὶ χρυ-
[σοῦν,

ποῦ γι' αὐτὸν οἱ παλαιο-Φράγκοι 'στὸ βρισίδι μᾶς λυσοῦν;

Τοῦτος ἦτο πρὸ καιροῦ
μόνον ὄνειρον γλυκύ,
καὶ Σωτῆρος σοβαροῦ
σοβαρὰ πολιτικῇ.

Βλέπεις τοῦτο τὸ μοσχάρι τὸ ποζάτο καὶ χρυσό,
ποῦ δὲν ἔμεινε μισό;

'πὲς καὶ 'πὲς ἀπεφαγώθη, μού τάφηκαν δίχως βάρος,
μὰ κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ τοῦτο ἔχω γίνει μπακαλιῆρος.

Χαμηλώσαν οἱ γιγαῖδες τοῦ Σωτῆρα τοῦ καψούλη,
δωρεὰν ἐμίσησάν με καὶ θεράποντες καὶ δοῦλοι,
μοναχὸν εἰς τὰς ἐρήμους σὲ παρτίτησαν οἱ φίλοι,
τῆς πιστῆς σου Βασιλείας ἐσφαγίσθησαν τὰ χεῖλη,
καὶ τὸ γαῦρον ὅμως "Ἄστυσ" ἀπεκήρυξεν ὡς φίλον
δίχως ἕνα νὰ σοῦ δώσῃ τριαντάφυλλον μὲ φύλλον,

ἐνθ' οὐ τοῦ ξεφωνίζεις «ἐλα πάλιν προσφίλεις
τοὺς θριάμβους μου νὰ λές.»

Ὁ καθείς ἀλλάζει φύλλον καὶ τὸ πᾶν μαραίνει ἢ λήθῃ,
μετεβλήθησαν τὰ πάντα καὶ ὁ Ζιλιώτης μετεβλήθη,
καὶ ὁ Σωτήρ ὁ φουσκωμένος
στέκεται πρὸς ὅλους ξένος,
καὶ τὴν Νέαν Ὁραν βγάζει μετὰ τοῦ Παναγιωτίδου
ποῦ μονάχα νὰ τὸν ὀῆτε θὰ σὰς πάῃ ριπιτίδι.

Ἐστὸ καλὸ μου Μεσολόγγι μ' ἕνα δύο φίλους πῆγα
νὰ σηκώσω μπαϊράκι,
μὰ κανέναν δὲν εὐρέθη νὰ μὲ πῇ καὶ ἐμένα Ρήγα
σὰν τὸν μπάρμπα-Θοδωράκη.

«Πατριῶται μου, τοὺς εἶπα, εἰς τὸν νέον τοῦτον σάλον
μὲ φωνὴν διαπασῶν
ἐξυμνεῖτε τὸν ἱππέα τῶν ἀγρίων Βουκεφάλων
καὶ τῶν μόσχων τῶν χρυσῶν.

Ἦθελα μὲ τὰ κανόνια τὴν Εὐρώπην νὰ τρελλάνω,
ἀλλὰ τί 'μπορῶ νὰ κάνω,
σὰν μὲ κόβουν μὲς 'στὴ μέση Μπακαλόπουλοι θαλασχοί,
Ράλληδες καὶ Θεοδωρήδες, ποῦ δὲν ἔχουν ντίπ κεφάλι;

Συμπατριῶται φίλοι, ἐφώναξα ξανά,
δεχθῆτε με μὲ βάρια, μ' ἐλθαῖς καὶ μ' Ὁσκαννά,
καὶ ἐγὼ σὰς βεβαιῶν ὅτ' ὅλων ἐκλογῶν τὴν πάλιν
πῶς οἱ συνδυασμοὶ μου θὰ θριαμβεύσουν πάλιν
πρὸς δόξαν καὶ εὐτυχίαν τοῦ σωφρονούντος κόσμου,
δὲν καὶ κανεὶς δὲν εἶναι συνδυασμὸς δικός μου.

Προκύπτω θαρραλέος τὸ πᾶν περιφρονῶν,
συνδυασμοὺς δικούς μου δὲν θέλω πουθενά,
δὲν ἔγινεν ἀκόμη οὐδ' ὁ τῶν Ἀθηναίων
καὶ ἀρχίζει καὶ τελειώνει μὲ τὸν Καλλιφρονά.
Ἐκείνον ἔχω μόνον καὶ ἐνδέκατον καὶ πρῶτον
πρὸς ἐκπληξιν καὶ θάμβος τοσούτων κεχηνότων.

Ὑποσχέθητε πάντες πῶς θ' ἀποτυμπανίσετε
ὅσους μικροὺς σὰν φούσκας φυσοῦν καὶ ξεφυσοῦν,
καὶ ἔλατε, ψηφοφόροι, καὶ δεῦτε προσκυνήσετε
σὰν παῖδες τῶν Ἑβραίων τὸν μόσχον τὸν χρυσοῦν.»

Αὐτὰ τοὺς εἶπα, καὶ ὅμως κανέναν ἐξ αὐτῶν
δὲν ἔσφαξ' ἕνα μόσχον γιὰ μένα σιτευτόν,
γιὰ μένα τὸν Τρικούπη, ποῦ κάθε κασιδιάρη
θὰ κάθιζα καββάλα 'στ' ὀλόχρυσον μοσχάρι,
οὐτ' ἔσκασε μπουρλότο γιὰ μὲ τὸν μπουρλοτιέρη,
καὶ ἦτον ἡ φέστα κρύα καθὼς τὸ Κρουονέρι.

Ἐν τούτοις πρὸς τιμὴν μου ἀνάψαν μερικά
παληθεγγαλικά,
καὶ ἀρχισα νὰ παρλάρω γιὰ τοῦ λαοῦ τὰς τύχας,
μὰ τῶν πυρῶν τὸ θεῖαφι, ποῦ τρεῖς ἀναθεμά το,

Ἐστὸν λάρυγγά μου 'μπῆκε καὶ μ' ἐπιασ' ἕνας βήχας
ποῦ μοῦκοψε 'στὴ μέση τὸν λόγο τὸν βαρβάρου.

Μ' ἐλθαῖς στεφανωθῆκαν τουρλοῦ τουρλοῦ κεφάλια
καὶ μοῦκαναν τραπέζι μὲ σπάρους καὶ πετάλια,
καὶ ἀρχισα νὰ προπίνω γιὰ τὸν συνδυασμὸ μου
καὶ γιὰ τὴν Νέα Ὁρα,
μὰ κοκκαλάκι σπάρου καθίζει 'στὸν λαιμό μου
καὶ μοῦκοψε τὴν φόρα.

Τὶ διάβολο συμβαίνει καὶ ἐγὼ καλὰ δὲν ξέρω
καὶ εἰς τέλος τοὺς σκοποὺς μου δὲν εἰμπορῶ νὰ φέρω,
μὰ πάντα θάβγῃ κάτω καὶ κάτω τί θὰ γίνη,
ποῦ 'στὰ μισὰ μ' ἀφίνει.

Π.—Τὸ σοβαρὸν τοῦ πρόσωπον παραπολὺ μ' ἀρέσει.
Φ.—Τὶ νὰ σοῦ κάνη, Περικλῆ... τὸν ἔκοψαν 'στὴ μέση.
Π.—Ἰδέ τον πῶς μὰς θεωρεῖ...
Φ.—

Θαρρῶ πῶς μὰς οἰκτιρεῖ.

(Ὁ Δεληγιάννης φαίνεται μακρόθεν μὲ κλυστήρι.)

Δ.—Βλέπεις τοῦτο τὸ κλυστήρι, ποῦ 'στὸ χέρι μου κρύβω
καὶ ἀγερῶχως περπατῶ;
τοῦτο φάρμακον καὶ μόνον, σωτηρία καὶ νεότης,
καὶ μ' αὐτὸ περνᾷ τοῦ κράτους ἡ δεινὴ δυσκοιλιότης.

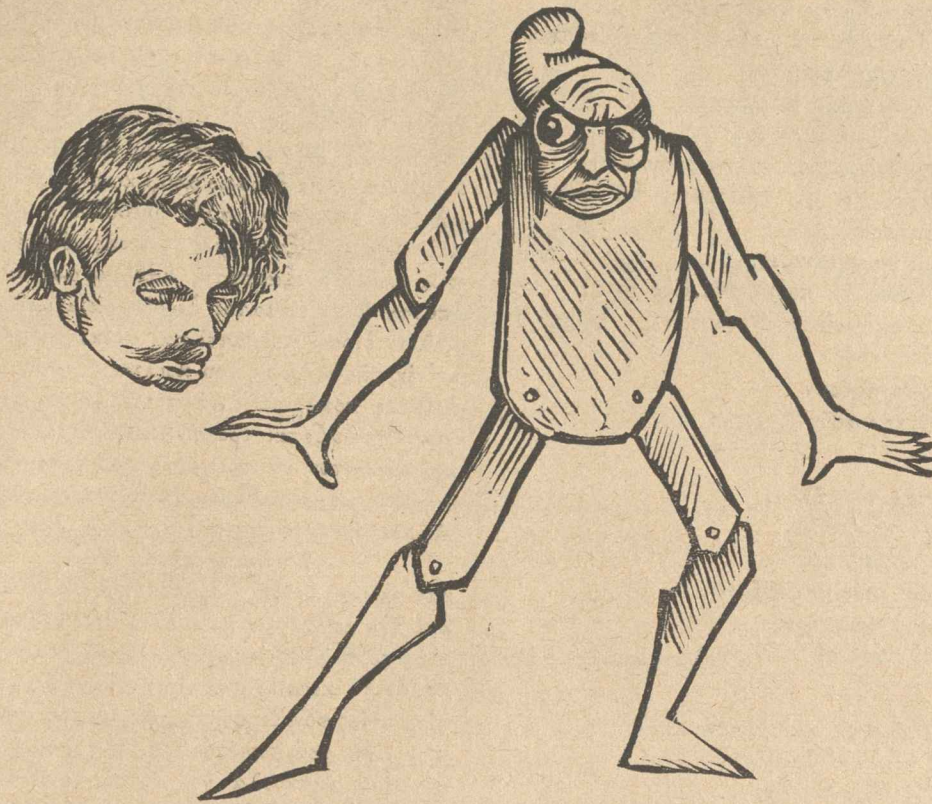
Ἐξοχώτατε ντοτόρε, ἄκου ζήτω τῆς ἀγέλης...
εἶς Ἐθνάρχης, εἶσαι Ρήγας, εἶσαι μπάρμπα, ὅ, τι θέλεις
νὰ παράταῖς, νὰ κανόνια, τρακατρούκας καὶ τρουμπέτες
καὶ τοῦ μπάρμπα κάθε τόσο θυμιατίζουν τῆς μπαρμπα...

Ἡ πατρίς πρὸς τοῦτο βλέπει τὸ σωτήριόν μου κλυστήρι,
εἰς ἐμένα τρέχουν ὅλοι γιὰ νὰ πάρουνε τὸ χρίσμα,
τέτοια δόξα δὲν τὴν εἶδα σὰν καὶ τούτῃ τὴν φορὰ,
ὅποιον θέλω διατάττω,
καὶ ὑποκλίσεις καὶ μετάνοιαις δεξιὰ καὶ ἀριστερά,
μία, δύο, μπούμ καὶ κάτω.

Τάδε λέγει Θεοδωράκης πρὸς τοὺς φίλους σοβαροὺς:
«Ὅποιος σήμερον δὲν εἶναι Κορδονάτος καθαρὸς,
ἀλλὰ φέρεται σὰν φίλος παρδαλῆς διαγωγῆς,
ἀφορίζεται γιὰ πάντα καὶ κηρύσσεται ἐναγής.

«Ὅποιος τὸν σταυρὸν γιὰ μένα εἰς τοὺς ὤμους του εἶναι
καὶ δὲν ἔρχεται κατόπιν, τί τοῦ γίνεται δὲν ξέρει,
καὶ δὲν θέλω μήτε Ρήγα μήτε Μπαρμπα νὰ μὲ πῇ
ἂν καὶ τοῦτο μὲ λυπῇ.»

Εἰς τὴν Τρίπολιν ἐπῆγα, καὶ ὅπως γίνεται συνήθως
ἀπὸ φίλου μου μπαλκόνι ἐρητόρενα 'στὸ πλῆθος,
μὰ 'στὸν λόγου μου τὴν ρύμην ἀρχινᾷ βροχὴ ψιλλή,
τὸν Θεὸν παρακαλοῦσα νὰ μὴ βρέξῃ πρὸς πολὺ.

Εὐθὺς μ' ἀνοιξαν ὀμπρέλλα νὰ μὴ χάσω τὴν σειρὰν
καὶ ἐγὼ τότε διὰ πρώτην ἐκατάλαβα φορὰν
πόσην τέρψιν δοκιμάζει καὶ εὐχαρίστησιν ψυχῆς
ὁ βαγδαῖος βρέχων λόγους ὑπ' ὀμπρέλλαν τῆς βροχῆς.

Πότε πότε μιὰ ψιχάλα σὰν ὁροσὺλα τοῦρανοῦ
κἄπως ὀρσίζεε τὴν φλόγα τοῦ πυρέσσοντός μου νοῦ,
καὶ ἕνας ρήτωρ φίλτατός μου διαρκῶς μὲ προσεφώνει
ἀπ' ἀντικρινὸν μπαλκόνι...
'στὸνα χέρι τοῦ τὸν λόγο καὶ ἀπὸ τᾶλλο τὴν ὀμπρέλλα...
εἴμαστε καὶ οἱ δύο μιὰ τρέλλα.

Εἰς τὸν λόγον κόντρα λόγος... ὅλ' ἡ Τρίπολις ἤχει
«ἔως πότε, παλληκάρια;»
καὶ κατέβρεξε τὸ πλῆθος δρὸ λογιῶν ἀδρὰ βροχῆ,
τὸ νερὸ καὶ ἡ λογοδιάρροια.

(Ὁ πρῶτος Ὀδοιπότης 'στὸν δεύτερον σιμόνει
καὶ ἀρχίζουν τὴν κουβέντα παράμερα καὶ μόνον.)

Τρ.—Καὶ πάλιν σὺ τὸν δρόμον μου ἀνέκοψες βεβαίως.

Δε.—Ἐνας τὸν ἄλλον ἔκοψε 'στὸ μέσον ἀμοιβαίως,
ἀλλ' ὅμως ἄκου τὸν λαὸν καὶ τὸν λαὸν ἰδέ...
καὶ σένα μπάρμπα σήμερον σὲ λένε;... ἄμμη δέ;
Ἐμένα μπάρμπα μὲ καλεῖ τὸ γῆρας καὶ ἡ νεότης
καὶ μοῦ φιλεῖ τὴν δεξιὰν καὶ ὁ Συριανὸς Δεσπότης.

Τρ.—Τὶ φρίκη, μπάρμπα-Θοδῶρε... ἀπ' ὅπου καὶ ἂν ἐπέρασα
μοῦπαν πῶς παραγέρασα,
καὶ οὐτ' ἐκατάλαβε κανεὶς πῶς ὁ Σωτήρας πέρασε
καὶ λόγον ἀναψυκτικὸν κανέναν δὲν μ' ἐκέρασε.

Δε.—Μπαρμπα-Τρικούπ' ὑπομονὴ καὶ ὁ κόσμος τέτοιος εἶναι,
τοὺς Ρήγας καὶ τοὺς Καίσαρας τοὺς καρτεροὺν ὀδύναι,
ἀλλ' ὅμως ὅλας τὰς πληγὰς ὁ χρόνος βαλσαμώνει,
καὶ πότε φέρνει τὴν Ἑλὴν καὶ πότε τὸ Κορδόνι.

Τῆς Ἐξουσίας τῆς Παλλοῦς ἐμεῖς μνηστῆρες εἴμεθα
καὶ θύματα παντοτεινὰ ἐνώπιόν της κείμεθα,
καὶ τὴν Παλλοῦ ποθοῦμεν,
καὶ ὅσοι 'στὸ μέσον ἔρχονται τῆς μεταξὺ μας πάλης
θὰ πᾶν κακὴν κακῶς,
ἀδίκως κατακλύβεται γιὰ τὴν Παλλοῦ καὶ ὁ Ράλλης
καὶ ρέβει διαρκῶς,

γιατ' ἡ Παλλοῦ ρεπούμπλικα δὲν θέλει καὶ σακκάκι...
ἐδῶ καράβια χάνονται καὶ σὺ ποῦ πᾶς, βαρβάκι;

Τρ.—Σὰν Ὀδοιπότης τριγυρῶ μεγάλῃς ξεράλλας
καὶ βλέπω μάυρα σύννεφα, μηνύματα μαυρίλας.

Δε.—Ρητόρε, Χαρίλαε, 'στὸ Μεσολόγγι βρέμων
καὶ γρήγορα θάλῃ καιρὸς καὶ νέας δόξης σάλας.

ποῦ πάλιν μὲ προσφώνησιν ἀπὸ κανένα Κρέμον
θὰ βαπτισθῇ Πομπήσις καὶ Ἀλέξανδρος μεγάλος.

Τρ.—Τὶ μ' ὠφελεῖ καὶ ἂν τὸν λαὸν μὲ λόγους καταδρέω;
τῆς σοβαρᾶς μου λαλιᾶς δὲν συγκατοῦν οἱ σθόγγοι,

οὐδ' ἄστυ πλῆθ' ὅ,τι εἴμεινε, καὶ οὐτ' ἕνα φύλλον ἔχω
νὰ γράψω πῶς μ' ἐδέχθησαν 'στὸ καψο-Μεσολόγγι.

Δε.—Ἀληθινὰ κατήχησες ὅπου κακὰ σου θέλει,
μὰ μὴν ἔχωνας τὴν πόδα σου τὴν ὑπερκλασσικὴν,

ἂν καταγῆσαι δὲ δασμοὺς καὶ τῆς Παιδείας τέλη
καὶ τὴν Ἀστυνομίαν σου τὴν Στρατιωτικὴν,

εἰς πᾶσαν μου κατάρχησιν σωφρόνως νὰ συγῆσαι
καὶ ὁπόταν πάλιν ἡ Παλλοῦ εἰς σὲ προσκόλληθῃ,

ὅλας τὰς καταργήσεις μου νὰ ξανακαταργήσεις

κι' ἡ λογοδιάρροια μοναχὰ νὰ μὴν καταργηθῇ.
 Τρ. — Ἐντὸς ὀλίγου τῆς Ραλλοῦς τὰ κάλλη θ' ἀπολαύσης,
 ἀλλὰ ποτὲ μὴν παύσης
 νὰ κυνηγᾷς ἀμείλικτος τὴν μιανὴν Εὐρώπην
 ὡς λέων Ἀφρικανικὸς διώκων ἀντιλόπην,
 κι' ἐγὼ στήν καταδιώξιν θερμῶς θὰ σὲ συνδράμω...
 Δε. — Ἐννοιασου, κύρ Χαρίλαε, κι' ἐγὼ σακκὶ θὰ κάμω
 ὄχι γιὰ καροτσέρηδες
 καὶ γι' ἄλλους χασομέρηδες,
 μὰ γιὰ νὰ βάλω μὲς σ' αὐτὸ τὰ πόδια τῆς Εὐρώπης,
 ποῦ πάλιν ἐξ αἰτίας τῆς 'στὸ μέσον ἀνεκόπη.

(Κι' οἱ δὲ χοροπηδοῦν
 κι' ἀντάμα τραγουδοῦν.)

Ἄν μαραίνεται τὸ μῆλον,
 ἂν ξηραίνεται τὸ φύλλον,
 ἂν ξυνίξῃ τὸ κρασί,
 πάντα τῆς Ραλλοῦς μνηστῆρες
 θᾶναι μόνον δὲ φωστῆρες,
 πότ' ἐγὼ καὶ πότε σύ.

Γεῖά σου, Μπάριμπα καὶ Σωτήρα,
 γιὰ τοὺς δὲ δουλεύ' ἡ μοῖρα,
 μὲ τοὺς δὲ Κουβέρνο μείνει...
 πρίτε 'στοὺς ἄλλους τοὺς τρελλοὺς,
 καὶ τὰ κάλλη τῆς Ραλλοῦς
 γιὰ τὰ μοῦτρα των δὲν εἶναι.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, οἱ δύο μοναχοί,
 'στοὺς Ὀδοιπόρους προχωροῦν μὲ βάδισμα ταχύ,
 καὶ μὲ τὰ φαρδομάνικα τοὺς δέρνουν μὲς 'στὸ στόμα
 κι' ἐκεῖνοι περισσότερον γλωσσοκοποῦν ἀκόμα.)

Τοῦ Μπερδεμπέ ἡ κεφαλὴ τρομάζοντα τὸν Φασουλῆ.

Φ. — Ἐ! Περικλέτο πρόφθασε κι' ἐλθέ νὰ μὲ συνδράμης...
 τί κεφαλὴν ἀσώματον καὶ κρύαν ἀντικρύζω...
 εἰπέ μου πόθεν ἔρχεσαι καὶ τί ζητεῖς νὰ κάμης;
 ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν ποσὼς νὰ σὲ γνωρίζω.
 Ἐξαφανίσου κεφαλὴ τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης...
 εἰς ποῖον τάχ' ἀνήκεις;
 μὴ 'στοῦ σφαγέντος Μπερδεμπέ τὸ θνησιμαῖον πτώμα,
 ἢ μὴ κι' εἰς ἄλλο σῶμα;
 μὴ τὸν ἀπύθμενα βυθὸν ἀφῆκες τῆς θαλάσσης
 κι' ἀγρίως ἐμφανίζεσαι σ' ἐμέ γιὰ νὰ γελάσης;
 μὴν ἔρχεσαι κι' ἐκ τῆς ξηρᾶς κι' ἀπὸ τὴν Δραπετσῶνα
 νὰ προειπῇς τὸν μέλλοντα τῆς ἐκλογῆς ἀγῶνα;
 μὴν εἶσαι κάρα Γολιάθ ἢ καὶ σοφοῦ προφήτου,
 ὅπου κρυφὰ τὸν ἐσφαξαν φθονοῦντες σύντροφοί του,
 ἢ καὶ τυράννου τέρατος καὶ Νέρωνος ὠμοῦ;
 εἰπέ μου σὲ παρακαλῶ τί θέλεις παρ' ἐμοῦ;
 Ἄν ὅμως εἶσαι κεφαλὴ σφαγέντος Κεφαλῆνος
 ποῖον σ' ἀπεκεφάλισε τῆς γενεᾶς μας κτήνος;
 ἐξήγησέ μου τὴν σφαγὴν τὴν τόσον θηριώδη,
 ἐντὸς θαλάσσης ἢ ξηρᾶς εὕρισκεσαι θαμμένη;
 μὴ σ' ἔχαψε σκυλόφαρο, μὴ σ' ἔσυρε χταπόδι,
 μὴ κύματα σ' ἐσκέπασαν ἢ γῆ χορταριασμένη;
 Κι' ἂν εἶσαι σὺ τοῦ Μπερδεμπέ ἡ φίλη κεφαλὴ

πῶς δίχως λόγον ἔρχεσαι σ' ἐμέ τὸν Φασουλῆ,
 καὶ μ' αἰματώδεις ὀφθαλμοὺς γεμάτους ἀπὸ φρίκην
 δὲν τρέχεις 'στὸν Ἀνακριτὴν καὶ 'στὸν Εἰρηνοδίκην,
 νὰ παύσουν ἀνακρίσεων παντοδαπῶν πομπαί,
 νὰ ξεμπερδέψωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸν Μπερδεμπέ;
 Μὰ βλέπω πῶς οἱ λόγοι μου πηγαίνουν τοῦ κακοῦ,
 κωφεύεις 'στὰς δεήσεις μου, κωφεύεις 'στὰς κραυγὰς...
 μὴν εἶσαι τάχα κεφαλὴ συμβόλου μυστικοῦ
 καὶ νὰ μὰς δείξης ἔρχεσαι 'στὰς νέας ἐκλογὰς
 πῶς ὄντως ἀνεξάρτητος καθένας μας θὰ γίνῃ
 ὅποταν ἄνευ σώματος ξερὸ κεφάλι μείνῃ,
 ἄλλως ἐνόσω περπατεῖ καὶ στέκεται μὲ σῶμα
 κι' ἐκ τῆς ἀχρείας του κοιλιᾶς ἐξηρητημένος μένει,
 ἀείποτε προωρίζεται νὰ προσκυνῇ τὸ κόμμα
 γιὰτὶ χρειάζεται τροφὴν κοιλία πεινασμένη,
 κι' ἀδύνατον νὰ τρέφεται πᾶς ἐκλογεὺς ἐνσώματος
 μ' ἄερα μόνον καθαρὸν ἀνεξαρτήτου κόμματος;
 Μήπως ἡ παρουσία σου μεγάλην ἔχει σχέσηιν
 μὲ τὴν παρούσαν θέσιν,
 καὶ νὰ μὰς δείξης ἔρχεσαι πῶς κάθε λόγο χάβομε
 καὶ σὰν κομμέναις κεφαλαῖς πῶς κόβομε καὶ ράβομε,
 κι' ἀπὸ πολλοὺς γυρεύομε προγράμματα πολλὰ,
 κι' ἂν τὸ κεφάλι μας κοπῇ θὰ κόβῃ πρὶο κλά;
 Μὴν εἶδες τὸν Χαρίλαο, τὸν Λόρδο τὸν λεβέντη;
 μὴν εἶδες καὶ τὸν Θόδωρο, τὸν μπάριμπα τὸν ἀφέντη;
 δὲν εἶδες μάσκουλα γι' αὐτοὺς οἱ φίλοι ν' ἀμολάουν
 καὶ νὰ τοὺς τρῶνε μέριμνα κι' ὑποδοχῶν φροντίδες;
 δὲν ἀκουσες τοὺς ἀρχηγούς 'στὰ πλήθη νὰ παρλάρουν;
 μὲ τὴν ὁμπρὲλλα τῆς βροχῆς τὸν Θόδωρο δὲν εἶδες;
 Δὲν εἶν' ἐλπίς ἡ λίμνα των ποτὲ νὰ ξεθυμάνῃ,
 μόνη ρετσίτα τοῦ Ρωμηοῦ τοῦ πάσχοντος κι' ἀρρώστου;
 ποῦ νᾶναι ὁ Χαρίλαος; ὁ Θόδωρὸς τί κάνει;
 κι' οἱ δὲ τῶν εἶναι σήμερὰ διαμονῆς ἀγνώστου.
 Δὲν ἔμαθαν νεώτερα καὶ φίλοι των πολλοί,
 ποῦναι πιθάρια μυστικῶν καὶ τόσων ἀπορρήτων,
 ἀλλ' ὅμως πῶς σοῦ φαίνεται, κοπεῖσα κεφαλὴ,
 κι' ἐκεῖνος ὁ συνδυασμὸς ὁ τῶν Ἀνεξαρτήτων;
 Εἰς τοῦτο μου τὸ ῥώτημα σὲ βλέπω νὰ γελάς
 ὡσὰν νὰ θέλῃς νὰ μοῦ πῇς πῶς εἶμαι μπουνταλάς.
 Συχώρεσέ με... ἔξεχασα τί σοῦπα παραπάνω,
 μὰ πᾶς δὲν τὸ ξεχάνω.

Ἄν καὶ μεγάλως ἐκτιμῶ τὴν τόσων των θυσίαν
 εἰς κανενὸς δὲν πειθόμαι τὴν ἀνεξαρτησίαν,
 καὶ 'στὴν δική σου μοναχὰ πιστεύω, μία κάρα,
 ὅπου δὲν δίνεις κάλπικη γιὰ τὴν κοιλίαν δεκάρα.
 Πῶς μὲ θεωρεῖς ἀκίνητη κι' ὅλο τὰ δόντια τρίξεις;
 μήπως καὶ μὲ γνωρίζεις;

Περὶ τῆς γνωριμίας μας ὀλίγον ἀμφιβάλλω,
 ἀλλὰ νομίζω ὁ Μπερδεμπέ πῶς εἶσαι δίχως ἄλλο.
 Μὰ κι' ἂν ἀνήκεις εἰς κορμὸν ταλαίπωρον ἀνθρώπου
 κι' ἂν εἶσαι νέον συμβόλον τοῦ παρλαπίπα τόπου,
 παρακαλῶ σε ῥόγγορα νὰ μὲ ξεφορτωθῇς
 κι' ἄλλη φορὰ νὰ μὴ σὲ δῶ ἂν δὲν σωματοθῇς.
 Ὅποταν δέ, καθὼς σοφὸς μὰς προμαντεύει μάγος,
 γενῇ καθένας ἐκλογεὺς πεινῶν ἀνθρωποφάγος,
 πῆδησ' ἐμπρὸς μου, κεφαλὴ, ἀπὸνα σακκουλάκι
 καὶ γίνα γιὰ τὸν Φασουλῆ τοῦ φουρνου κεφαλάκι.

(Εἶπεν αὐτὰ τὰ τρομερὰ τὰ τρέμων Φασουλῆς
 καὶ πρὸς τὸ στόμα 'σίμωσε τῆς νεκροκεφαλῆς,
 ὅταν ἐκεῖνη ἔξαφνικὰ τὸν ἔφτυσε 'στὴ μούρη
 κι' ὁ Φασουλῆς σκουπίστηκε καὶ τόκοψε κουμποῦρι.)